

Anton Erhard Martinelli

graditelj Althanovog dvorca u Čakovcu

Vladimir Marković

Stambeno-fortifikacijski kompleks čakovačkog staroga grada među najznačajnijim je spomenicima arhitekture u sjeverozapadnoj Hrvatskoj. Njegova višestoljetna povijest gradnje seže do u 14. stoljeće, a među njegovim vlasnicima i naručiteljima bile su tako značenje feudalne porodice kao što su Zrinski i Althani. Ne samo zbog toga povijesnog razloga, nego osobito zbog arhitektonske vrijednosti, koja je izuzetna za naše krajeve, čakovački stari grad u više je navrata bio predmetom znanstvenog interesa. Tako je vrlo opsežnu i iscrpnu analizu dala dr. Angjela Horvat u svojoj knjizi »Spomenici arhitekture i likovnih umjetnosti u Međimurju«,¹ gdje je također nastojala utvrditi stilsko porijeklo njegova baroknog dijela, dvorca koji se nalazi u sredini prostora opasanog fortifikacijom. Dr. Horvat točno zaključuje da »daljnja istraživanja ovog značajnog feudalnog objekta u Čakovcu treba usmjeriti u pravcu austrijsko-češkog odnosno bečkog baroka«. Uz neke općenite stilske osobine podstičaj takvu stilskom određenju bilo je i to što su njegovi naručitelji u tijesnoj vezi s austrijskim dvorom: grof Althan obavljao je visoke dvorske dužnosti, a Ana Althan, rođ. princeza Pignatelli, bila je vezana dugogodišnjim prijateljstvom s kraljem Karlom VI.²

Ovaj barokni dvorac nastao je unutar fortifikacijskog kompleksa na temeljima kasnosrednjovjekovne i, dijelom možda, renesansne građevine, koja je bila teško oštećena potresom godine 1738. Tako je uništen »dvor Zrinskih, pun raskoši i junačkih trofeja, o čemu s udivljenjem piše Jakob Tullius g. 1661«. Novi, Althanov dvorac građen je neposredno nakon potresa, sudeći bar po godini 1743. uklesanoj na više mjesta u njegovu ugaonom kamenom potpornju.

Određena i dosljedno provedena stilska fizionomija novosagrađenog dvorca pokazuje da je on djelo cjelovite graditeljske ličnosti, ali, u isti mah, tlocrtnom organizacijom i osobinama arhitektonskih oblika neposredno podsjeća na način graditelja koji su u 17. stoljeću djelovali u austrijskim i češkim krajevima: četiri troetažna krila dvorca zatvaraju pravokutno dvorište, iz zatvorenog građevnog bloka istupa samo zapadno krilo ugaonim rizalitima. Najvjerojatnije su oni preoblikovane ugaone kule prethodnog objekta — sudeći bar po M. Steinerovu bakropisu čakovačkoga starog grada iz sredine 17. stoljeća.³ Organizacija unutrašnjeg prostora dvorca osniva se na ujednačenom nizu prostorija koje uz dvorišne fasade u svakoj etaži prati hodnik. U prizemlju bočnih krila on je arkadno rastvoren. Stubište, zatvoreno u zidnu masu, svojom je skromnom veličinom podređeno spomenutoj prostornoj organizaciji dvorca. Karakteristična je za projektanta čakovačkog dvorca upotreba pravokutne krute tlocrtne sheme i zatvorenog obrisa građevne mase, na koju je aplicirana raščlamba fasadâ. Geometrijski oblici linearno su iscrtani, oni su naglašene tvrdoće, tako da u vrlo ograničenoj mjeri raslojavaju fasadnu površinu. Cijeli njezin ritmički sustav razvija se u strogo odmjerenu odnosu horizontalnih i vertikalnih veličina. — Dakle, fasade su riješene plošnim geometrijskim elementima koji grade plitke i uglate slojeve zidnih površina.

Pročeljna fasada dvorca plastički je najnaglašenija. Nad njezinim visokim prizemljem sa širokim horizontalnim trakama stilizirane rustike izmjenjuje se s prozorskim osima veliki red dorskih pilastara. Njihovu linearno naglašenu vertikalnost, koja presijeca gusti ritam stilizirane rustike, zaključuju oštro, »grafički« oblikovani kapiteli. Oni su na istoj visinskoj razini s horizontalnim plastički srodnim natprozornicima treće etaže. Svaki od njih poduhvaća udvojeni zaglavni kamen koji oblikom potječe od triglifa, tako da se pod njegovim donjim rubom nalaze gute. Naglašeni sloj pilastarskih kapitela i natprozornika pojačava u njihovu horizontalnu protezanju uvučeni i mirni pojas troslojnog arhitrava i cezura visokog plošnog friza nad kojim istupa jaka profilacija završnog vijenca.

U kamenu klesani portal jedini je jači plastički naglasak na pročelju, ali u kompoziciji cjeline on nema većeg značenja: pomaknut izvan središnje osi fasade razvija se samo u zoni njezina prizemlja. Njegovu rusticiranu površinu rube jednako tako

¹ Knjiga je objavljena u Zagrebu 1956.

² Ovaj kao i drugi podaci i citati vezani uz povijest čakovačkog dvorca potječu iz spomenute knjige dr. Anđele Horvat, str. 28—32.

³ Bakropis je reproduciran u istoj knjizi dr. A. Horvat na naslovnoj strani, te u slikovnim priložima pod brojem 11.

1

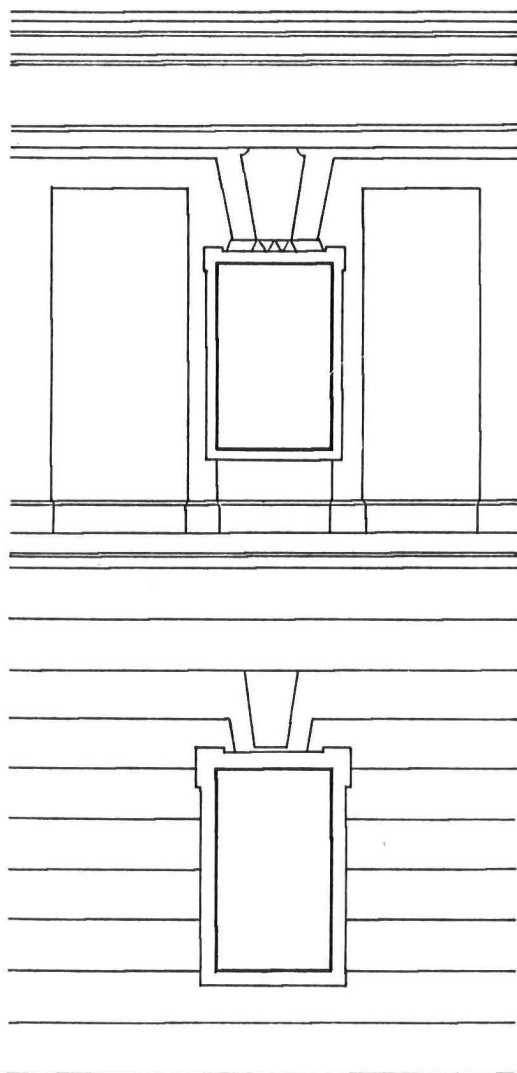

2

fotografije:
vladimir marković

3

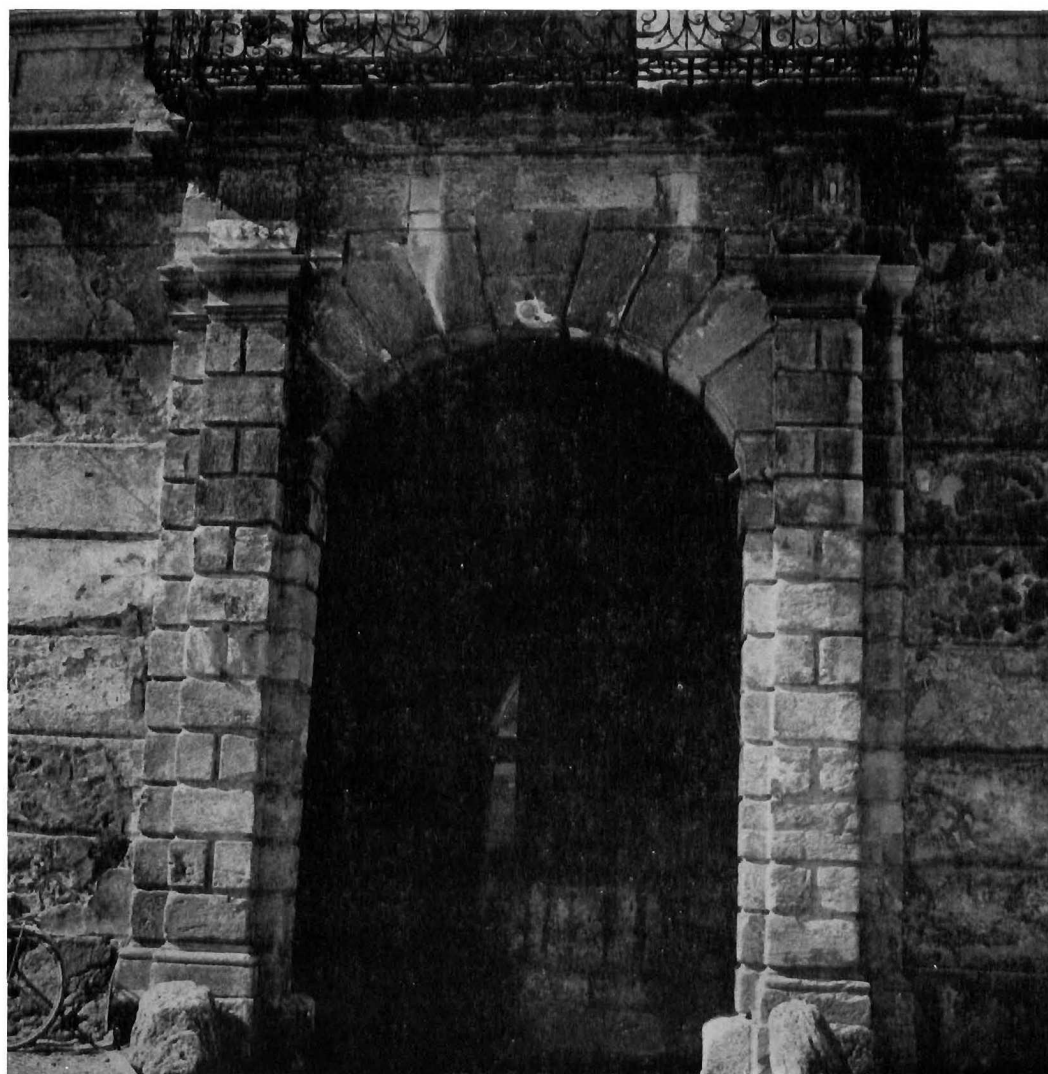

4

- 1 A. E. Martinelli: dvorac u Čakovcu, pročelje
- 2 A. E. Martinelli: dvorac u Čakovcu, pročelje, detalj
- 3 A. E. Martinelli: dvorac u Čakovcu, bočna fasada
- 4 A. E. Martinelli: dvorac u Mšecu, bočna fasada (arhitektonska skica ing. arh. Ivica Tenšeka) dvorišna fasada
- 5 A. E. Martinelli: dvorac u Čakovcu, bočna
- 6 A. E. Martinelli: dvorac u Čakovcu, pročelje, portal

5

6

- 1 A. E. Martinelli: Čakovec Castle, façade
- 2 A. E. Martinelli: Čakovec Castle, façade detail (photo V. Marković)
- 3 A. E. Martinelli: Čakovec Castle, lateral façade (photo V. Marković)
- 4 A. E. Martinelli: Castle at Mšec, lateral façade (architectonic sketch by ing. arh. Ivica Tenšek)
- 5 A. E. Martinelli: Čakovec Castle, lateral courtyard façade (photo V. Marković)
- 6 A. E. Martinelli: Čakovec Castle, façade portal (photo V. Marković)

A. E. Martinelli: kovnica novca u Češkom Krumlovu, pročelje

A. E. Martinelli: Mint at Češki Krumlov, façade

oblikovani dorski pilastri. Nad njima se na triglife oslanja ploča balkona koju čini završni vijenac prizemlja istaknut obratima izvan zidne površine. Ta konzolna površina balkona povećana je mrežom kovanog željeza koja gradi i balkonsku ogradu.

Bočne i začeljne fasade pojednostavnjene su varijante pročelja. Nema u njih horizontalnih traka stilizirane rustike ni na visokom prizemlju ni na površini gornjih katova. Pilastre su zamijenile lezene. Tu su natprozornici druge etaže nešto jednostavnije profilirani nego pročeljni, a u trećoj etaži oni također neznatno variraju svoj predložak s pročeljne fasade.

Fasade pravokutnog dvorišta čakovačkog dvorca imaju drugačiju vertikalnu podjelu: prizemlje je jakim vijencem odijeljeno od samo plitkom trakom međusobno razgraničenih gornjih etaža. Njihovi udvojeni (»biforni«) prozori ravnih nadstrešnica u trećoj etaži, kao i na vanjskim fasadama, naglašenije su vertikalne mjere, ali su izostavljeni zaglavni kamenovi.

Kao što je već rečeno, dr. Angjela Horvat točno upozorava na neposredne stilske srodnosti tog dvorca s austrijsko-češkim, odnosno bečkim barokom, i ističe kao primjer palaču Goëss u Klagenfurtu koja je građena 1738, ali istodobno spominje da su te podudarnosti vrlo općenite.⁴

Čakovačkom dvorcu mnogo je srodnija grupa arhitektonskih spomenika na području Češke, i cjelinom i svojim detaljima. Pođe li se od Praga, nedaleko je dvorac u Mšecu. To je građevina s kraja 16. i početka 17. st., ali njezina kasnije dodana sjeverna, dvoetažna fasada vrlo je srodnog sustava s fasadama čakovačkog dvorca: prizemlje je obrađeno horizontalnim trakama stilizirane rustike, a natprozornici prvog kata naglašeni su gigantskim zaglavnim kamenovima s karakterističnim gutama. Lezene su ovdje izostale; cijele su prozorske zone od podnožja parapeta do završnog vijenca fasade neznatno istaknute, pa su na fasadnoj površini, između prozorskih otvora, plitko upuštena, linearno naznačena pravokutna polja. Godine 1721—1723. izvedena je ta fasada po nacrtima Antona Erharda Martinellija (1681—1747).⁵

⁴ Isto, str. 31.

⁵ Podatak potječe iz Državnog arhiva Libochovice, Mšec II 6Bb 3.

Martinelli je sin graditelja Francesca i učenik Bečanina C. A. Ottla (1661—1737), majstora koji izvodi projekte Bernarda Fischera von Erlacha. Martinelli postaje 1711. majstorom, koji isto tako surađuje na gradnjama Fischera von Erlacha.⁶ Na toj dužnosti zatječe ga Joseph Emanuel Fischer von Erlach 1722, kad se, nakon očeve smrti, iz Francuske vraća u austrijsku prijestonicu da nastavi očevu djelo. Od tog vremena započinje njihova suradnja,⁷ i uglavnom zahvaljujući njoj A. E. Martinelli 1730. dobiva naslov dvorskog graditelja.

Anton Erhard Martinelli radio je duže za grofove Schwartzenberg u južnoj Češkoj, u kraju u kojem je bilo sjedište te vrlo moćne feudalne obitelji. U sastavu njihova staroga grada u Češkom Krumlovu izgradio je godine 1730. kovnicu novca na strmoj kosini,⁸ tako da je njezin prizmatični, horizontalno položeni korpus s jedne strane dvoetažan, a sa suprotne broj etaža je udvostručen. Tu su donje dvije etaže iscrtane trakama stilizirane rustike, a gornje, odijeljene vijencem, u cijeloj visini povezuju vertikalna polja pravokutnog oblika. Između njih su prozorske osi označene udvojenim prozorskim otvorima, istima kakve imaju i dvorišne fasade čakovačkog dvorca. Oni su u trećoj etaži kovnice nadstrešni kruto lomljenim ili povijenim vijencem pod kojim je golemi zaglavni kamen s gutama, jednako kao kod Mšeca ili Čakovca.

U istom gradu, Češkom Krumlovu, Martinelli je 1725. prigradio crkvi sv. Vita kapelu sv. Jana. U nju se dolazi iz crkve kroz ulaz oblika vrlo bliskih portalu čakovačkog dvorca. Njihove međusobne razlike ne proizlaze iz drugačijeg načina osnovnog arhitektonskog mišljenja. One nisu ni posljedica razvoja stila, pretpostavimo tako, njihova istog graditelja, zbog vremenskog razdoblja od petnaestak godina, koliko je, naime, kapela ranije građena od dvorca u Čakovcu. Uzroke razlika možemo objasniti nejednakim osobinama njihovih građevnih materijala i različitim mjestima na kojima se

⁶ Vidi Thieme-Becker Allgemeines Lexikon der bildenden Künstler, svezak 24, str. 163—164, Leipzig 1930, i Dizionario Enciclopedico di Architettura e Urbanistica, svezak III, str. 497, Istituto Editoriale Romano, 1969.

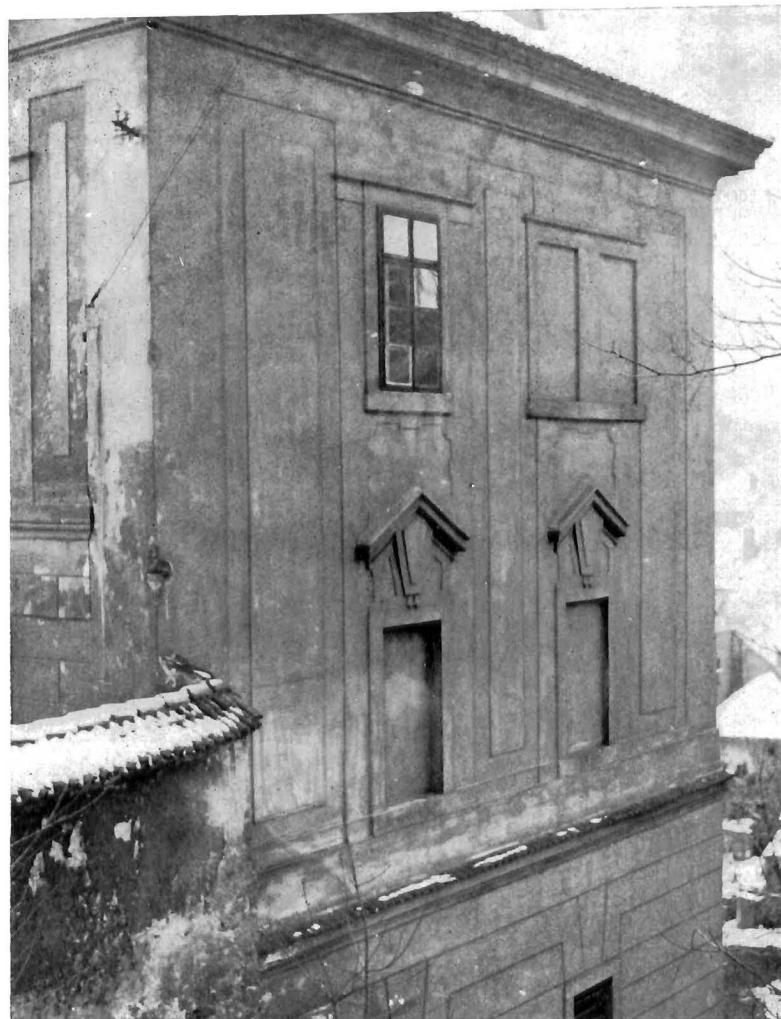
⁷ O tome opširnije govori Thomas Zacharias u svojoj monografiji Josepha Emanuela Fischera von Erlacha, str. 174, Verlag Herold Wien—München.

⁸ Na taj Martinellijev objekt, kao i na druge koji se nalaze u Češkoj, upozorili su me i dali o njima informacije dr. Viktor Kotrba i dr. V. Nänková.

A. E. Martinelli: kapela sv. Jana u crkvi sv. Vita, ulaz, Češki Krumlov
A. E. Martinelli: Chapel of St. Jana in the Church of St. Vitus, entrance, Češki Krumlov

nalaze. Tvrd materija kamena od kojega je portal građen i njegova lokacija na pročelju dvorca uvjetovala je motiv rustike i sumarno oblikovanje detalja. Ulaz u kapelu sv. Jana oblikovan je u podatnoj materiji stucca, pa je minucioznije riješen i pojedini su njegovi oblici gipkiji i mekši. Međutim, njihova su osnovna rješenja vrlo srodna: oba portala, i čakovački i kapele sv. Jana, pojačana su udvojenim dorskim pilastrima koji podržavaju kanelirane triglife s gutama, a na njih se oslanja horizontalni vijenac. Kod portala dvorca on je ujedno konzolna ploča balkona, a kod kapele je osnovica segmentnog nadvoja njena ulaza. Razlike uspoređenih primjera uzrokovane su dakle ne samo nejednakim svojstvima građevnih materijala i načinom njihove upotrebe, nego i nejednakim namjenama završnih zona s jedne strane portala dvorca, a s druge ulaza u Kapelu. Objema se spomenutim primjerima zbog istog nacrtnog rješenja mogu priključiti dvorišni portali također Martinellijsva dvorca koji se nalazi u Protivinu. Razlika je opet u završnim zonama, ali njihova zabatna rješenja proizlaze iz toga što su dvorišni portali postavljeni u prostor kao samostalna tijela. Sam dvorac u Protivinu starije je zdanje, tako da je ovdje Martinellijsvo djelovanje, jednako kao i u Mšecu, svedeno uglavnom na izmjene fasadnih površina. Njihova zidna plastika vrlo je jednostavna, u prizemlju su horizontalne trake stilizirane rustike, a oba gornja kata povezuje veliki red lezana kao i na bočnim i začeljnim fasadama dvorca u Čakovcu. Isto tako, prozori svojim ravnim nadstrešnicama pojednostavnjena su varijanta čakovačkih dvorišnih prozora. Još je jedna njihova međusobna podudarnost motiv tkanine, geometrijski stiliziran, koji imaju oba dvorca pod pročeljnim prozorima najvišega kata.

A. E. Martinelli: kovnica novca u Češkom Krumlovu, bočna fasada
A. E. Martinelli: Mint at Češki Krumlov, lateral façade

Dosad spomenuti primjeri čeških dvorca građevine su ranijih razdoblja, pa Martinelli uglavnom na nov način organizira njihove fasade. U tu svrhu on upotrebljava vrlo ograničen rječnik arhitektonskih oblika: horizontalne trake stilizirane rustike, lezene ili vertikalna pravokutna polja, kruto oblikovane prozorske nadstrešnice s gigantskim zaglavnim kamenjem koje uvijek uključuje motiv stiliziranog triglifa, i zatim često primjenjuje udvojeni prozorski otvor (biforu). Njegova jedina dosad navedena nova gradnja, kovnica novca u Češkom Krumlovu, također sadrži isključivo te motive. Jednako tako rješenja reprezentativnih portala imaju uvijek istu shemu i osnovne oblike, bez obzira na to jesu li dio sakralne ili profane građevine, jesu li u unutrašnjosti arhitekture ili su izloženi vanjskom prostoru. Kao što smo vidjeli, svi ti oblici, i isključivo oni, upotrijebljeni su u organizaciji fasada Althanova dvorca u Čakovcu. Kod njega samo izostaju vertikalna pravokutna polja, a umjesto njih je veliki red dorskih pilastara. Njih dosad nismo sreli u Martinellijsvoj arhitekturi, ali ih on primjenjuje u rješenju nacrt dvorišne fasade dvorca u Hluboki, potpisanog i datiranog godinom 1728.⁹ Sam je dvorac kasnije bio pregrađen u neogotičkom stilu, ali sačuvani nacrt sigurno dokazuje kako Martinelli u razradi fasadnih ravnina također uključuje i taj arhitektonski element. Na temelju spomenutih podudarnosti između građevina koje je neosporno projektirao Martinelli i Althanova dvorca u Čakovcu čini se da i ovu građevinu treba uključiti u opus toga značajnog austrijsko-češkog graditelja prve polovice 18. stoljeća. Takvo mišljenje potkrepljuje i to što su u specifikaciji radova A. E. Martinellija, koja se čuva u Arhivu bečkoga građevinskog udruženja u fasciklu »M«, spominje i grofica Althan.¹⁰ Tu je zapisano da za nju Martinelli radi u dvorcu Frein, Jeslowitzu i »in Croatien auf der insel Scakathurn«. Nazivom »otok Čakovec« neosporno je da se imenuje čakovački dvorac u fortifikacijskom kompleksu koji je bio opasan obrambenim jarkom s vodom. Budući da je taj dvorac bio potresom oštećen, sam Martinelli morao je ispitati njegovo stanje kako bi pojedine njegove dijelove mogao uključiti u novogradnju.

9

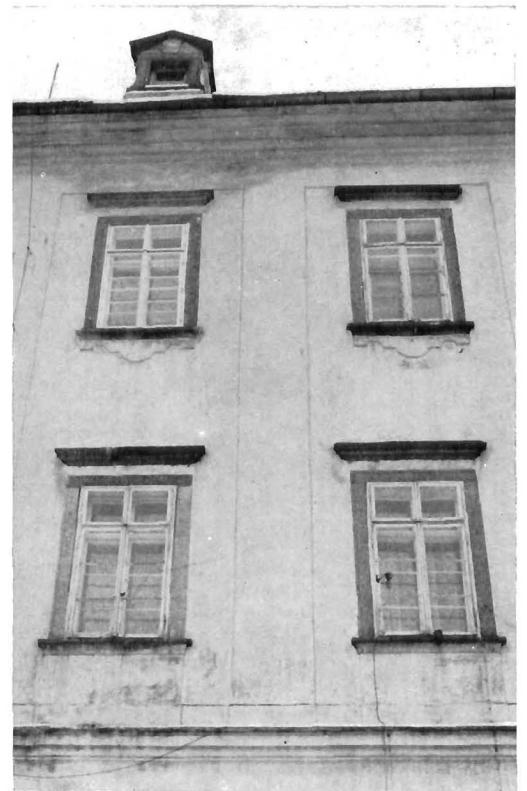
Nacrt posjeduje Státní archiv u Treboni, Hluboka IA 6Bb, 2/199.

10

Vidi T. Zacharias, »Joseph Emanuel Fischer von Erlach«, Verlag Herold Wien—München, 1960, str. 89—92.

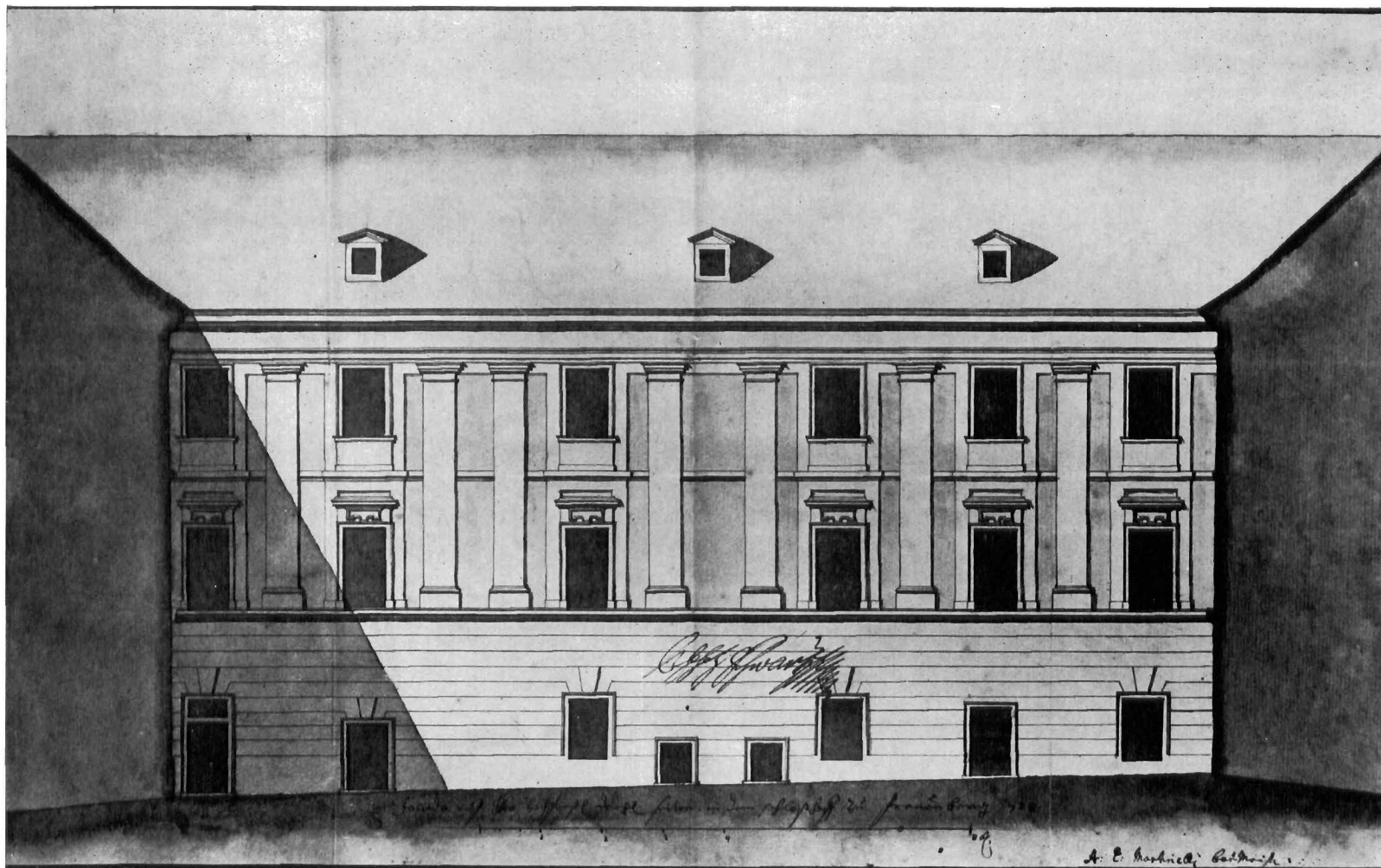
A. E. Martinelli: dvorac u Protivinu, dvorišni portal
A. E. Martinelli: Castle at Protivin, courtyard portal

A. E. Martinelli: dvorac u Protivinu, pročelje detalj.
A. E. Martinelli: Castle at Protivin, façade detail

A. E. Martinelli: dvorac u Protivinu, pročelje,
A. E. Martinelli: Castle at Protivin, façade,

A. E. Martinelli: nacrt dvorišne fasade dvorca u Hluboki
fotografija: Jiří Hampel

A. E. Martinelli: Plan of court façade, Castle at Hlubeka

Stoga je on obavio ne samo posao projektiranja nego se mora pretpostaviti da je i osobno boravio u Čakovcu. Zato je Althanov dvorac jedno od djela za koja se pouzdano može ustvrditi da je i projektirao i gradio taj graditelj. Svojom složenošću i razinom kvalitete ono predstavlja čvrsto uporište za daljnje ispitivanje njegova atributivno i stilski još nedovoljno utvrđenog opusa.

Za određenje arhitektonskog djela Antona Erharda Martinellija osobito je važan njegov boravak u Budimpešti potkraj trećeg desetljeća, gdje vodi gradnju bolnice po nacrtima Josepha Emanuela Fischera von Erlacha¹¹. Kako ta građevina sadrži većinu arhitektonskih elemenata karakterističnih za Martinellijevu arhitekturu, Thomas Zacharias u monografiji Josepha Emanuela Fischera von Erlacha¹² točno zaključuje da je Martinelli djelovao pod jakim utjecajem Fischera mlađeg. Naime, autor je sklon rješenje bolnice pripisati isključivo mlađem Fischeru, budući da se cijela gradnja može izvesti iz njegova djela, i to unatoč tome što su ostali sačuvani Martinellijevi planovi za nju. Moguće su, dakle, i drugačije pretpostavke, jer je Martinelli neposredno prije Fischerova povratka iz Francuske već primjenjivao neke karakteristične plastičke oblike, koji su kasnije upotrijebljeni i u rješenju budimpeštanske bolnice: na primjer, gigantsko zaglavno

kamenje natprozornika kod dvorca u Mšecu. Ono ostaje karakteristično za Martinellija u toku sveukupnog njegova djelovanja, dok ga Fischer mlađi upotrebljava gotovo samo izuzetno. I cjelina fasada zatvorenih, pravokutnih obrisa, aditivno povezivanje dijelova i ukručena zidna plastika budimpeštanske bolnice osobine su svojstvene Martinellijevim rješenjima, pa i čakovačkom dvorcu. Unatoč tome ne umanjuje se vjerojatnost da je shemu bolnice u Budimpešti, zatim, osobito njezine portale i rizalitne zabate, projektirao Fischer mlađi, jer on tipski ista rješenja primjenjuje u više navrata.

Zasada je moguće zaključiti ovo: vrlo je vjerojatno da je Martinelli sudjelovao u projektiranju budimpeštanske bolnice, osobito u rješenju zidne plastike; isto tako da on formira svoj stil u suradnji i doista pod utjecajem Fischera mlađeg, samostalno izvodeći i dijelom mijenjajući njegove nedovršene projekte, zbog mnogih drugih interesa i dvorskih dužnosti samog njihova autora. U takvoj djelatnosti, kao što je već rečeno, budimpeštanska bolnica ima zasebno mjesto, jer su prostorne i plastičke osobine većine Martinellijevih kasnijih djela pojednostavnjene i skromnije varijante tog objekta. Ali redukcija Fischerovih ideja ne dovodi ga do nedorečenosti, nego on ostvaruje cjelovitu arhitekturu, iako ponešto monotonu, u kojoj su stilski retrogradni oblici, zatvoreni, geometrijski i oblikovani plošno međusobno aditivno vezani u naglašenim horizontalama teških građevnih blokova, a sheme tih prostornih rješenja bliske su arhitekturi 17. stoljeća. Martinellijev osobni način arhitektonskog oblikovanja neposrednije se očituje u izboru i sintaksi elemenata fasade, pa je to najpouzdaniji pokazatelj njegova sudjelovanja u projektiranju neke građevine.

11 Povijest gradnje budimpeštanske bolnice vrlo je složena, kako navodi u spomenutoj monografiji T. Zacharias (str. 89). Već 1716. F. Prati i Hölding po'azu njezin kamen temeljac, dakle šest godina prije Fischerova povratka iz Francuske i desetak godina prije nego što će preuzeti njezino projektiranje. Zanimljivo je da se Fischer 1731. prihvaća i projektiranja bolnice u Pragu. Na osnovi arhivskih podataka njemu se pripisuju temeljna rješenja obiju bolnica, i budimpeštanske i praške. Praški je projekt razradio i vodio njegovu izvedbu K. I. Dientzenhofer, češki arhitekt mlađem Fischeru oprečnog stila. Stoga nije teško raspoznati da je Dientzenhofer autor uglavnom zidne plastike. (U vezi s tim vidi Christian Norberg — Schultz, »Kilian Ignatz Dientzenhofer e il barocco boemo«, Officina Edizioni, Roma, 1968, str. 96—97.)

12 Str. 90.

Ta izrazita sklonost spram arhitekture 17. stoljeća nije uzrokovana samo Martinellijevim vlastitim shvaćanjima, nego je podstaknuta promjenama u ukusu dvorskih krugova za koje je on radio. Oni su u to vrijeme visoko cijenili Jean-Baptistea Matheya (1630—1695), češkog arhitekta francuskog porijekla, a neka njegova iskustva dadu se prepoznati u Martinellijevoj arhitekturi i što se tiče cjelina i u pogledu pojedinih plastičkih detalja. Tako se pokazuje da je u kretanjima kasnobaroknog klasicizma bečke arhitekture, nasuprot internacionalizmu Fischera mlađeg, Martinelli bio ličnost koja se oslanja na udomaćene vrijednosti, pa svoju prošlosti usmjerenu stilsku orijentaciju razvija na drugačijim, regionalno određenim pretpostavkama.

Joseph Emanuel Fischer von Erlach i A. E. Martinelli: bolnica u Budimpešti, dio pročelja
Joseph Emanuel Fischer von Erlach and A. E. Martinelli: Hospital in Budapest, part of façade

*Anton Erhard
Martinelli*

*Builder of
Althan Castle at
Čakovec*

Vladimir Marković

J. Emanuel Fischer von Erlach i A. E. Martinelli:
bolnica u Budimpešti, pročelje, detalj

J. Emanuel Fischer von Erlach and A. E.
Martinelli: Hospital in Budapest, façade,
detail.

The residential fortification complex of Old Čakovec Castle ranks among the most significant monuments of architecture in North-Western Croatia. The history of its centuries-old construction reaches back into the 14th century, while among its owners there were such significant feudal families as the Zrinskis and Althans. Within the large architectural complex of Old Čakovec Castle the most interesting in regard to architecture is the castle lying in the middle of the space encircled by the fortifications. It was erected at the beginning of the fourth decade of the 18th century on the foundations of a late-mediaeval structure which had been damaged by an earthquake in 1738, when its owner was Count Althan. The architectonic features of this newly built castle, as has already been established by dr. A. Horvat in a book entitled, "Spomenici arhitekture i likovnih umjetnosti u Međimurju" (Monuments of architecture and fine arts in Međimurje) (Zagreb, 1956), resemble in their stylistics the Austro-Czech baroque. It must have been a skilful and well-formed building personality that had designed this castle, but also by its groundplan organization and individual shapes it resembles the method of masters that had been active in the 17th century: four three-storeyed wings enclose a rectangular inner courtyard; the organization of the internal space of the castle in question is based on a uniform series of rooms, which on the courtyard side are accompanied by a corridor on each floor. The stairway, enclosed by the wall mass, is subjugated by its modest size to the aforementioned spatial organization of the castle. Characteristic of the designer of Čakovec Castle is the application of a rectangular groundplan pattern and closed-in outline of the construction mass, upon which façade dismembering was applied. Its geometric shapes are linearly drawn, the hardnesses are emphasized, so that they destryatify the façade planes to a very limited extent.

The architectonic features of Čakovec Castle are typical of the method of architectonic shaping employed by Erhard Martinelli, co-worker of Joseph Emanuel Fischer von Erlach. This is demonstrated by his parts of the castles at Mšec and Protivin, the Chapel of St. Jana in the church of St. Vitus, and the Mint at Češki Krumlov. Similarly, the construction plans for the façade of the castle at Hlubeka, furthermore the solution of the hospital at Budapest, strengthen the assumption that Martinelli had also been the builder of Čakovec Castle. This is also borne out by the fact that in the specification of his works, which is kept in the Archives of the Vienna Architectonic Association, is mentioned in Fascicle "M" that he used to work for the Althan family also in Čakovec besides some other places,